TĂRÂMURI ASCUNSE

LYNN AUSTIN

TĂRÂMURI ASCUNSE

roman

Editura Casa Cărţii, Oradea
2008

Copyright © 2001 by Lynn Austin
Originally published in English under the title
Hidden Places
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Casa Cărţii, Oradea.

Tărâmuri ascunse
de Lynn Austin
Copyright © 2008 Editura Casa Cărţii
O. P. 1, C. P. 270,
410610 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566
Email: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Traducerea: Ariana Roşiu
Editarea: Simona Tămaş
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Adi Mihocaş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

AUSTIN, LYNN
Tărâmuri ascunse / Lynn Austin. - Oradea : Casa Cărţii, 2008
ISBN 978-973-8998-34-6

821.111-97=135.1

Adresez calde mulţumiri
credincioşilor mei colegi scriitori:
Florence Anglin, Joy Bocanegra,
Cleo Lampos, şi Jane Rubietta

şi lui
Charlotte şi George Gatchell
Gatchell Apple Farm, St. Joseph, MI

şi lui
Tom şi Laurel McGrath
pentru că mi-au făcut cunoştinţă cu Winky.

Lynn Austin a scris câteva lucrări de ficţiune, inclusiv *Eve's Daughters* [Fiicele Evei], lucrare care a câştigat *Silver Angel Award*, şi seria *The Cronicles of the King* [Cronicile Regelui]. În afara calităţilor ei de scriitoare, Lynn este cunoscută şi ca o renumită vorbitoare în cadrul conferinţelor, în aziluri şi în cadrul diferitelor evenimente din cadrul bisericilor şi al şcolilor. Împreună cu soţul ei locuiesc în Illinois şi sunt părinţii a trei copii.

„În viaţa fiecăruia dintre noi…
există un tărâm,
retras şi insular,
dedicat regretelor fără de sfârşit,
sau fericirii tainice.”

Sarah Orne Jewett

PROLOG

*Wyatt Orchards**
Noiembrie 1930

Se spune că fiecare om are un înger păzitor care are grijă de el, dar niciodată nu am avut nici pe jumătate atâta nevoie de un astfel de înger, cum a fost cazul după moartea lui Frank Wyatt. Frank fusese socrul meu, ultimul bărbat din întregul clan al neamului Wyatt.

Mătuşa soţului meu, Betty, mi-a băgat în cap ideea asta cu îngerul păzitor. Ea mi-a spus că o să se roage pentru venirea unui astfel de înger care să mă scoată din ananghie. Ultima oară când mă gândisem la îngeri fusese cu mulţi ani înainte, în cadrul unei lecţii de şcoală duminicală într-unul din multele oraşe în care poposisem împreună cu tăticul meu în călătoriile noastre. Tati întotdeauna se asigura că duminică dimineaţă mergeam la biserică atunci când găseam vreuna. În acea duminică mă aflam într-o biserică metodistă undeva prin statul Missouri, când

*Livezile Wyatt

bătrânica micuţă cu părul alb care ţinea ora de şcoală duminicală ne-a spus că întotdeauna trebuie să fii ospitalier, să întreţii străinii, pentru că nu ştii niciodată dacă nu cumva unul dintre ei o fi înger. Ea aşa a spus – să-i „întreţinem". M-a făcut să mă gândesc că trebuia să fac jonglerii cu mingile sau vreo probă de echilibristică pe sârmă pentru ei, şi mă întrebam, Doamne iartă-mă, ce ar putea face o micuţă şi bătrână învăţătoare să se distreze, aşa încovoiată şi zbârcită cum era.

Aşa că după ce l-am condus pe Frank Wyatt la locul lui de odihnă în cavoul familiei alături de soţia lui şi de cei doi fii ai săi, am început să sper că Dumnezeu avea să răspundă curând rugăciunilor mătuşii Betty şi că avea să apară în realitate un înger ca să mă scoată din încurcătură. Cu întreţinerea lui aveam să-mi bat capul odată ce avea să sosească.

— Ce ai să te faci acum, Eliza?

Asta mă întrebau toţi la nesfârşit după înmormântare şi nu prea ştiam ce să le spun. Ceea ce doreau ei, de fapt, să ştie era cum o să reuşească vreodată o tinerică sfrijită ca mine, cu trei copii de crescut, să administreze o aşezare atât de mare precum *Wyatt Orchards*? Mai ales când eu nici măcar nu păşisem în vreo fermă până în urmă cu zece ani. Desigur, ei nu-mi cunoşteau trecutul – nimeni din Deer Springs nu-l cunoştea, nici măcar sărmanul meu soţ răposat, Sam. Îmi fusese prea ruşine să spun cuiva. Însă oamenii se întrebau totuşi în sinea lor cum aveam să mă descurc. Iar vecinul meu, Alvin Greer, se număra printre ei.

— Ce plănuiţi să faceţi, doamnă Wyatt, acum că a murit Frank?

I-am umplut ceaşca cu cafea şi i-am oferit-o fără a-i răspunde. El nu vedea că abia dacă trecuse un ceas de când îl îngropasem pe socrul meu şi că toată casa mi-era înţesată de toţi vecinii care veniseră să-şi prezinte condoleanţele şi că nici nu apucasem să mă dezmeticesc? Se pare că nu, pentru că domnul Greer nu avea de gând să renunţe.

— V-aţi gândit pe cine aţi putea angaja la primăvară pentru a administra *Wyatt Orchards* pentru dumneavoastră? mă întrebă el.

Am umplut o altă ceaşcă cu cafea şi i-am întins-o pastorului Dill, care se afla în spatele domnului Greer, aşteptând să fie servit. Am încercat să-mi controlez mâinile să nu-mi tremure prea tare. Învăţasem cu mult timp în urmă că dacă nu răspunzi imediat, cei mai mulţi oameni încep să se foiască şi încearcă ei să umple cumva tăcerea, de obicei oferind un sfat, ceva. De data asta, pastorul Dill vorbi primul.

— Aveţi ceva rude prin apropiere pe care i-am putea chema, doamnă Wyatt? Nu cred să fi auzit până acum exact de unde se trage familia dumneavoastră.

— Doriţi şi frişcă la cafea, domnule pastor? l-am întrebat oferindu-i ulciorul şi ignorându-i întrebarea.

Îşi scutură capul.

— Nu, mulţumesc. Prefer cafeaua neagră. Nu sunteţi din Deer Springs, nu-i aşa?

— Nu, nu sunt. Mi-am făcut de lucru aranjând un şir de linguriţe şi verificând dacă trebuia reumplută zaharniţa. Nu-l privea cine era familia mea şi de unde mă trăgeam. Gospodăria asta întortocheată cu mobilierul uzat şi cu tapetul îngălbenit era acum casa mea şi fusese căminul meu în ultimii zece ani. Cei trei copilaşi ai mei şi cu mine aveam tot dreptul să locuim aici – cu sau fără Frank şi fiul său Sam.

— Desigur, nici nu intră în discuţie să vindeţi aşezământul ţinând cont de criza economică în care se găseşte întreaga ţară, adăugă pastorul. Băncile nu mai au bani de dat cu împrumut.

Am făcut un pas înapoi, încercând să mă scuz, sub pretextul că trebuia să umplu cafetiera. Era mai bine să-i las pe cei doi să-şi bată capul cu privire la viitorul meu dacă erau atât de interesaţi. Însă mătuşa soţului meu, Betty, îmi împiedică evadarea. Mă apucă cu putere de braţ cu degetele ei ca nişte arcuri de la cârligele de rufe.

— Îi ignori intenţionat pe băgăcioşii ăia, nu-i aşa iubito? spuse ea în şoaptă. Şi eu fac la fel. Dacă faci pe mutul, oamenii chiar cred că eşti mut, şi-ţi dau pace.

Mătuşa Betty îmi amintea de un mic papagal. Nasul îi era proţăpit înainte precum ciocul unui papagal şi oriunde se ducea, sărea în toate părţile ca o păsărică zglobie. Era micuţă şi durdulie. Capul ei cenuşiu şi acoperit cu un păr pufos abia dacă-mi ajungea la bărbie, iar eu nu eram mai înaltă decât o biată şcolăriţă. În comparaţie cu toate celelalte ciori bătrâne şi mohorâte din oraş, mătuşa Betty se îmbrăca în haine strident colorate, ca un fel de pasăre tropicală rară, fără să-i pese vreodată de ocazie. Astăzi era îmbrăcată cu un fel de cămaşă de noapte presărată cu flori de vară, mănuşi albe din dantelă, şi o pălărie de paie cu boruri largi, de parcă participa la un picnic de 4 iulie*, şi nu la înmormântarea cumnatului ei într-o zi mohorâtă de noiembrie. O văzusem pe stradă scoţându-şi la plimbare căţelul orb de-un ochi, îmbrăcată într-un halat roz de baie şi în papuci de casă, şi o văzusem hoinărind prin livadă îmbrăcată într-un costum bărbătesc din tweed cu pantaloni. Sam îi spusese întotdeauna „Mătuşa *Batty*”** pe la spate. „Are ea câţiva lilieci în foişor”***, obişnuia el să spună, şi-şi rotea degetul ridicat la tâmplă de parcă ar fi fost o pendulă cu cuc anunţând ora exactă.

— Nu priveşte pe nimeni cine eşti şi de unde vii, spuse mătuşa Betty când îmi eliberă în cele din urmă braţul din strânsoare. Avea o poşetă uriaşă de paie pendulându-i agăţată de un braţ, şi fredona „Cu bucurie să cântaţi”**** în timp ce-şi croia drum în jurul mesei din sufragerie, învelind o pulpă de pui, doi castraveciori acri, şi o felie de prăjitură aromată în şerveţele de hârtie şi îndesându-şi-le în poşetă. Pentru mai târziu, explica ea cu gura până la urechi. Vârfurile mănuşilor îi erau pătate cu grăsime şi oţet de la castraveţi.

---

*4 iulie – prima sărbătoare naţională a Statelor Unite ale Americii, comemorând Ziua Independenţei din 1776, când S.U.A. şi-au proclamat independenţa faţă de Marea Britanie.

**Joc de cuvinte, bat = liliac.

***Îi lipseşte o doagă.

****Joy to the World, cunoscut colind compus de G. F. Händel.

Domnul Greer şi pastorul Dill se îndepărtară în cele din urmă de masă, continuându-şi disputa cu privire la ceea ce trebuia făcut cu Wyatt Orchards. Am răsuflat uşurată şi m-am întors să-i servesc pe ceilalţi.

— Aţi dori nişte cafea, mătuşă Betty? am întrebat-o după ce-şi încheiase rondul prin jurul mesei.

— Nu, mulţumesc, păpuşă. Mi-ar curge din poşetă direct pe podeaua ta frumoasă şi impecabilă. Chicoti ca un copil poznaş, şi nu m-am putut abţine să nu zâmbesc şi eu. Apropo, continuă ea, nimeni nu-mi spune Betty, nu ştiai? De multă vreme. Ci *Batty.* Numele mi-a fost schimbat din Betty în *Batty*. De obicei oamenilor li se schimbă numele după ce-L întâlnesc pe Dumnezeu – Avram a devenit Avraam, Sarai a fost schimbat în Sara, Iacov în Israel… Se opri pentru a mirosi un ou umplut, foarte picant, înainte să-l adauge colecţiei din poşetă. Şi eu L-am văzut pe Dumnezeu, să ştii. L-am recunoscut după privire. Mă apucă din nou de braţ şi se apropie de mine pentru a-mi şopti: „Dumnezeu are o privire foarte caldă”.

Acum, întotdeauna îmi imaginasem privirea lui Dumnezeu oarecum obosită, şi asta încă de când l-am auzit pe un predicator baptist din Kentucky spunând că privirea Domnului se plimbă pe deasupra întregului pământ. Dar mă gândesc că se prea putea să fie şi caldă şi obosită în acelaşi timp.

Mătuşa Batty se ridică pe vârfurile picioarelor pentru a survola încăperea plină de oameni, apoi arătă cu capul spre salonul meu, unde un grup de femei de la biserică stăteau înghesuite una în alta.

— Ştii despre ce şuşotesc clevetitoarele astea bătrâne? a întrebat ea. Discută despre cât de şocate sunt ele toate să mă vadă la înmormântarea lui Frank. Ştii, înainte ca sora mea Lydia să se căsătorească cu el, a fost logodnicul meu. Ele îşi imaginează că în toată această vreme i-am purtat pică, dar ştii ceva? Acolo undeva am avut un înger păzitor care a avut grijă de mine. Aşa am scăpat de Frank Wyatt – un înger păzitor. Chicoti din nou şi lăsă un fursec

să-i alunece în poşeta fără fund. Tu te-ai căsătorit cu nepotul meu Sam, nu?

Un nod cât un sâmbure de piersică mi se puse dintr-odată în gât. Trebuia să mă chinui să-l înghit înainte să-i pot răspunde.

— Da… dar a murit, mătuşă Batty. Sam a murit acum un an, ştii?

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce privea în gol.

— Sora mea, Lydia, a avut trei băieţi – Matthew a fost cel mai mare, apoi Samuel, apoi micul Willie. Sărmanul micuţ, Willie a murit undeva prin 1910, nu-i aşa? Sau să fi fost în 1911, niciodată nu am avut o memorie prea bună. Ridică puţin perdeaua dantelată din sufragerie cu mâna înmănuşată şi arătă spre cei trei copii care se jucau în curtea din spate. Parcă ieri alergau băieţii Lydiei pe aici, la fel ca micuţii ăştia.

Jimmy, Luke şi Becky Jean fuseseră atât de neastâmpăraţi în hainele lor de duminică, încât în final i-am eliberat şi i-am trimis la joacă. Nu-mi păsa că femeile de la biserică şuşoteau în dosul mâinii despre cât de necuviincios era pentru nişte copii să alerge ca apucaţii la nicio oră după ce fusese îngropat bunicul lor.

— Cei trei sunt copiii mei, i-am spus. Ai mei şi ai lui Sam.

— Păi nici tu nu pari decât un biet copil, spuse Batty, abia dacă ai vârsta necesară pentru a fi căsătorită, darămite deja văduvă. Sărmanul Sammy. Iar acum a murit şi tatăl lui? Vai, vai… Se pare deci că eu sunt cea mai apropiată rudă a ta din Deer Springs. Îşi scutură capul, moment în care vălul ei de doliu din împletitură neagră pe care-l prinsese de pălăria de paie cu o bucată de bandă adezivă, se desprinse şi pluti până ateriză pe podea. Unii spun că aduce ghinion casa asta, sau că-i blestemată, să ştii. O tragedie după alta, de-a lungul anilor. Mai întâi a murit micuţul Willie, apoi tânărul Matthew ne-a părăsit aşa, apoi a murit sora mea… Dar nimic din toate astea nu a fost un accident. Nu-mi pasă ce-ţi spun oamenii, domnişoară.

— Nu au fost… accidente? Nici nu vroiam să mă gândesc ce altceva ar fi putut fi.

— Nici pomeneală! În podul casei ăsteia s-a strâns un imens noian de durere. Ai urcat în ultima vreme pe-acolo? Probabil că vei găsi o grămadă şi în pivniţă.

Îi priveam pe copiii mei jucându-se leapşa pe sub sforile de întins rufele, şi aş fi vrut să-i spun mătuşii Batty că durerea umpluse de mult podul şi pivniţa. Era suficient de adâncă şi de multă pentru a inunda şi grajdul în întregime.

Mătuşa Batty mi-a strâns umărul.

— Dacă ai vreodată nevoie de ajutor să dai toată durerea asta afară, sună-mă, bine? Locuiesc în căsuţa de lângă iaz. Cum spuneai că te cheamă?

— Eliza Rose, doamnă. Eliza Rose Wyatt.

Mătuşa Batty îşi scutură capul.

— Vai! E prea multă durere pentru o singură casă s-o suporte. Poşeta ei se lovi de coapsa mea când îşi trecu braţul pe după mijlocul meu. Ce-ţi trebuie ţie, păpuşă, este ca îngerul tău păzitor să vegheze asupra ta. Să te scoată din necazurile astea. Să-ţi spun cum facem – data viitoare când Îl întâlnesc pe Dumnezeu, o să-I spun să-ţi trimită un înger păzitor, bine?

M-am gândit la vorbele pe care obişnuia să mi le spună tati când mă punea seara în pat, „Domnul să te împresoare cu îngerii Săi”, şi din nou a trebuit să-mi învingun nod imens ce mi se puse în gât.

— Cred că n-ar fi rău să-L rogi să-mi trimită unul, mătuşă Batty, i-am răspuns.

PARTEA I

WYATT ORCHARDS

Iarna anului 1931

„Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi,
căci unii, prin ea au găzduit,
fără să ştie, pe îngeri.”

EVREI 13:2

CAPITOLUL 1

Februarie 1931

Tocmai ieşisem din bucătărie în noaptea îngheţată de februarie când străinul m-a speriat de moarte. Nu auzisem niciun automobil apropiindu-se pe aleea lungă şi părăsită ce ducea la casa mea, aşa că atunci când umbra întunecată se transformă subit în silueta unui om, m-am speriat atât de tare, încât am scăpat din mână găleata de cărbuni plină cu cenuşă care se revărsă pe treptele verandei. A trebuit să-mi ţin inima cu ambele mâini ca să nu-mi sară din piept.

— Iertaţi-mă, doamnă. Nu am vrut să vă sperii, spuse străinul. Chiar şi în întuneric mi-am dat seama că îi pare cu adevărat rău. Îşi întinse mâna, ca şi când ar fi dat să mă prindă în caz că leşinam de frică.

— E în regulă, am spus eu. Doar că nu v-am auzit maşina când aţi venit, atâta tot.

— Nu am venit cu maşina, ci pe jos. Îşi dădu jos sacul de pânză pe care-l purta şi se aplecă să strângă cu mâinile cenuşa risipită înapoi în găleată.

— Aveţi grijă, tăciunii aceia s-ar putea să ardă încă.

— Da, doamnă. E plăcut totuşi. Avea mâinile goale, şi fără căciulă – doar câteva rânduri de haine zdrenţuite pe un frig care-ţi îngheţa sângele în vine. Părul netuns şi barba stufoasă îi ascundeau în cea mai mare parte faţa de privirile curioase. Dar mirosul lui, duhoarea pătrunzătoare de carne nespălată şi de fum de lemn ars, îmi spuneau cu certitudine că străinul era un vagabond – unul din multele mii care cutreierau America în căutarea unui loc de muncă pe timpul iernii. Probabil că hoinărise prin livadă de la calea ferată, atras de lumina pe care o răspândeau geamurile casei mele.

— Casa ta e marcată, îmi spusese bătrânul Abe Walker ultima oară când îl vizitasem la magazinul său universal din Deer Springs. Asta fac haimanalele, să ştii. Odată ce văd că eşti o creştină cu inimă mare, îţi marchează casa pentru următorul. Ar trebui să-i alungi, Eliza Rose. Nu-i bine să-i ţii pe lângă tine, aşa văduvă cum eşti şi toate cele.

Abe Walker nu ştia că crescusem în mijlocul unor excentrici, a unor pierde-vară şi a unor salahori, aşa că mă pricepeam destul de bine să judec oamenii. Ştiam pe cine puteam chema în casă şi pe cine să trimit la plimbare.

— Aş putea schimba două vorbe cu soţul dumneavoastră, doamnă? întrebă străinul, speriindu-mă pentru a doua oară.

— So… Soţul meu?

— Da, doamnă. Mă întrebam dacă ar avea ceva de lucru prin jurul casei în schimbul unei mese calde. Vagabondul avea o voce blândă, plăcută, politicoasă. Mă gândeam la toate câte erau de făcut – de spălat găleţile de lapte, de tăiat vreascuri, de cărat cărbuni, de hrănit animalele, de reparat gardurile – iar eu eram obosită de dormeam în picioare.

— De ce nu intraţi să mâncaţi ceva, am spus. E prea frig să staţi pe-afară. Lăsaţi cenuşa aceea pe verandă. M-am întors şi i-am deschis uşa de la bucătărie, dar el nu se clinti.

— Nu mă deranjează să mănânc aici afară. Şi aş vrea să lucrez ceva înainte.